

ministeren afskediges og forlanges sat under Tiltale.“ Ogsaa i dette Stykke foreslaar vi, at Ordet „grov“ udgaar begge Steder, hvor det forekommer, idet vi her mener ligesom ved det forrige Stykke, at en Forsømmelse ikke behøver at være grov, for at man skal kunne sætte den, der har gjort sig skyldig i Forsømmelsen, under Tiltale; saa kan det nærmere undersøges, om han skal dømmes eller ej, men han skal i hvert Tilfælde kunne sættes under Tiltale, selv om han ikke har gjort sig skyldig i grov Forsømmelse. Der er noget, synes jeg, man maa fastslaa ved et saadant Lovforslag om Banker, og det er, at de Mennesker, som sidder og varetager Publikums, det offentlige, Samfundets Interesser, har et stort Ansvar, et virkelig stort Ansvar; som man maa kunne gøre gældende overfor dem i Tilfælde af, at de ikke svarer dertil. Man har jo sat dem paa disse vigtige Poster, og de er selv gaaet ind til dem under den Forudsætning, at de skal være Tillidsmænd for det offentlige. Man maa da ogsaa kunne gøre Ansvar gældende overfor dem, naar de ikke opfylder disse Forudsætninger. Dette Ansvar maa ikke forflygtiges ved, at der bliver tilføjet, at de skal have gjort sig skyldige i *grove* Forsømmelser eller *grov* Uorden, for at der overhovedet skal kunne gøres Ansvar gældende imod dem. Jeg tror ikke, at der i Bankkredse vil være nogen Uvillie imod, at man paa den Maade skærper Ansvar for de Folk, der sidder og ikke er sig deres Ansvar bevidst. Man vil sikkert finde det naturligt, at hvis de gør sig skyldige i Forsømmelser, skal det kunne undersøges, om de skal straffes eller paa anden Maade skal svare til den Forsømmelse, de har begaaet, eller ikke. Det er kun dem, som vil tage sig deres Ansvar let, der kan føle sig trufne ved, at man skærper denne Bestemmelse en Smule, men det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at tage Hensyn til saadanne Mennesker, som slet ikke burde indtage saadanne Stillinger. Jeg tør maaske sige — det er forhaabentlig ikke nogen Indiskretion —, at der i og for sig i Udvalget har været ikke ringe Stemning for dette Ændringsforslag, og jeg synes virkelig, at der kan siges saa meget til Fordel for det, medens der, saa vidt jeg kan se, ikke kan siges noget imod det, at dette Ændringsforslag efter min Mening bør vedtages.

Ændringsforslag Nr. 9 er stillet af det socialdemokratiske Mindretal som Underændringsforslag til Nr. 8. Ændringsforslag

Nr. 8, der er begrundet af den ærede Ordfører for Udvalget, gaar ud paa, at Banker faar en Pligt til at give Kautionisterne Meddelelse, naar Debitor ikke opfylder sine indgaaede Forpligtelser. Det er sikkert en god og sund Tanke, som er kommet frem her dels i Lovforslaget og dels yderligere udviklet i dette Ændringsforslag, men Fler-tallet har været bange for at gøre Skridtet fuldt ud og har gjort denne Indskrænkning, at disse nye Bestemmelser kun skal gælde for Laan, der stiftes fremtidig, men ikke for de Laan, som allerede løber. Naar man nu ved, at der er Laan, der løber gennem lange Tider, gennem mange Aar, saa vil det være underligt, synes jeg, at der skulde være forskellige Forpligtelser overfor Kautionister fra Bankernes Side, efter som Laanet er stiftet til det ene eller til det andet Tidspunkt. Jeg synes, at de Kautionister, som hæfter for et ældre Laan, bør have samme Sikkerhed som de Kautionister, der kommer til i Fremtiden, for at faa Meddelelse, naar der foregaar noget, som de har berettiget Grund til at faa Meddelelse om, navnlig naar Debitor ikke overholder sine Forpligtelser, og der altsaa er Udsigt til, at Kautionen kan blive effektiv, og jeg tror ikke, det kan genere saa meget, om man ogsaa lader disse nye Bestemmelser gælde for de gamle Laan. Der vil nok blive en eller anden Bank, som vil være ked af at faa en saadan Forpligtelse overfor alle de Laan, som er indtegnede i Bankens Bøger, men det synes jeg ikke spiller saa stor en Rolle. Det foraarsager maaske lidt Arbejde for Banken at faa det organiseret rigtigt, men i Betragtning af den Fordel, det vil være for disse Kautionister, synes jeg, man skal gaa til denne Ændring, at man skal gøre Skridtet fuldt ud og ikke skal vedtage, at de Kautionister, som kautionerer for Laan fra tidligere Tid, ikke skal have Meddelelse i paakommende Tilfælde. Det Underændringsforslag Nr. 9, som vi stiller, gaar altsaa ud paa at slette den Passus i Ændringsforslag Nr. 8, der lyder saaledes, „der er stiftet efter denne Lovs Ikrafttræden“, saaledes at Bankens Forpligtelser overfor Kautionisterne vil komme til at gælde for alle Laan, hvis dette Ændringsforslag vedtages.

Ændringsforslag Nr. 4 er stillet af Udvalget undtagen de socialdemokratiske Medlemmer. Vi har ikke villet gaa med til at stille dette Forslag, der gaar ud paa at stryge sidste Stykke af Lovforslagets § 10. Dette Stykke lyder saaledes: „Af de paa Bankbrog indsatte Beløb maa Banken ikke yde større Udbytte som Rente eller Bonus, end hvad der til enhver Tid ved Lov maatte